

DE ERFGENAAM VAN HERLEWINNE

BOEK III

De laatste magica

Peter van Rillaer en Christophe Vermaelen

1

Birgin leunde tegen het houten raamwerk van haar gevangenis. Een straaltje zweet liep langs haar oksels omlaag. De warmte hierbuiten was ondraaglijk en de stank van al die andere, ongewassen lichamen bijna niet te harden. Ze werd de hele tijd belaagd door steekvliegen, maar ze was te moe en te wanhopig om haar arm op te heffen en die zoemende kwelgeesten van zich af te slaan. De vrouwen en kinderen die bij haar in deze kooi op wielen zaten opgesloten, waren ook Behemothen, maar slechts één onder hen droeg de kleren en sieraden van het Karakitaivolk, waar ook zij toe behoorde. Zelf droeg Birgin een lichtgekleurde Waeglandse jurk. Door die jurk zag ze er anders uit dan de rest en dat leverde haar giftige blikken op.

De andere vijf vrouwen hadden nog geen woord tegen haar gesproken. Ze hielden me voor een overloper, dacht Birgin. Of erger nog, voor een spionne van de Waeglanders. Het viel ook moeilijk uit te leggen, waarom ze als een van hun vijanden gekleed was. Of waarom zij al een gijzelaar van de Waeglanders was geweest, lang voor de rest van het Behemothische leger Maroug en Fort Onago had belegerd en aangevallen.

De roverhoofdman uit de vrijstaat Maroug die voor haar veiligheid had ingestaan, was een onbetrouwbare schurk geweest. Hij had haar in handen van de Waeglanders laten vallen, hun te verstaan gegeven wie zij was en dat ze waardevol zou kunnen zijn bij onderhandelingen met de nieuwe Behemothische bevelhebbers. Ze haatte die roverhoofdman uit de grond van haar hart. De Herder, zo hadden ze hem genoemd, maar zijn echte naam was Finn. Hoe had haar echtgenoot zo iemand kunnen geloven? Of hem vertrouwen met haar leven? Nee, Lutuchin had haar nooit bij die Finn mogen achterlaten. Zeker niet in haar toestand.

Birgins jurk pulde uit. Ze was nu bijna vijf maanden ver in haar zwangerschap en ze vervloekte alle mannen, inclusief haar echtgenoot. Ze dacht aan Lutuchin, haalde hem voor de geest. Ooit was hij de op één na

belangrijkste generaal van alle Karakitaiclans geweest, vertrouweling en rechterhand van hun almachtige leider Temalog. Maar nu? Hah! Niemand die wist waar Lutuchin ergens uithing. Of hij nog in leven was, of dood. Misschien was hij wel gevangen en hadden ze hem gebroken, zoals ze met Temalog hadden gedaan. Birgin hoopte van niet.

Van waar ze zat, kon ze Temalog zien, de Ghol der Ghols. Hij zag er alles-behalve machtig uit. Zijn blinde ambitie en zelfoverschatting hadden haar en hemzelf in deze onfortuinlijke positie gebracht. De veroveraar van werelden zat op een steenworp van haar verwijderd. De grote Temalog was nog maar een schim van zichzelf. Hij zat in een kooi op wielen, net zoals de vrouwen, maar dan helemaal alleen. De Waeglanders hadden zijn handen afgehakt en zijn tong uit zijn mond gesneden. Hij was een gebroken man en droeg een soort harnas van lederen riemen om hem in zijn bewegingen te beperken. Hij was een gevangene van de Waeglanders, een slaaf! Een grotere schande bestond er niet, niet voor een Karakitai, dacht Birgin niet zonder medelijden.

Kroonheer Xander, die hem gevangen had genomen, wilde Temalog absoluut in leven houden, vandaar al die voorzorgsmaatregelen. Temalog had eerst geprobeerd om zich dood te vechten op het slagveld en toen dat niet was gelukt, had hij zichzelf willen doden door zich op zijn kromzwaard te werpen. Xanders mannen hadden dat op het nippertje kunnen voorkomen en nu behandelden ze hem als een gevaarlijke hond die ze aan een ketting hielden, maar dan zonder respect voor de tanden van die hond. Birgin keek naar hem, naar hoe hij daar lag te slapen.

“Wend je blik af”, siste de andere Karakitaivrouw in de kooi haar toe. “Als je nog één keer op die manier naar Temalog kijkt, krab ik je ogen uit!”

Birgin keek opzij en vroeg kalm: “Op welke manier keek ik dan naar hem?” Haar rechterhand lag beschermend op haar buik. “Volgens jou?”

“Met medelijden! Je bekeek hem met medelijden, slet”, siste ze. “Temalog heeft lak aan het medelijden van een hoer van de Waeglanders.”

“Ik ben geen hoer”, reageerde Birgin verongelijkt. “Ik was een gijzeelaar van een van de Heren van Maroug. Het kind dat ik draag is niet van

een Waeglander, maar van Lutuchin, mijn man en een Karakitai, net zoals ikzelf dat ben. Of jij. En Lutuchin was de Ghol van zijn clan!"

"Lutuchin? Ben jij de vrouw van generaal Lutuchin?"

Ze knikte.

"Mijn naam is Birgin. Wie ben jij eigenlijk?"

"Ook een gijzelaar." De vrouw haalde diep adem en zei: "Mijn excuses dat ik je een hoer noemde. Al de anderen hier zijn gehuwd met de één of andere Ghol. Ik ook, want mijn naam is Sibel en ik ben de vrouw van Temalog. Daarom dat ik zo gepikeerd reageerde. De Waeglanders zeggen dat er straks een uitwisseling zal plaatsvinden. Wij, in ruil voor gevangengenomen soldaten. Daarom zitten we vandaag buiten in deze kooi op wielen in plaats van in onze cellen in het fort."

De toon waarop ze had gezegd dat ze Temalogs vrouw was, had iets plechtigs. Sibel had de naam van haar echtgenoot met trots uitgesproken, alsof hij nog altijd de gerespecteerde leider van alle Behemothen was en niet de verminkte, gekooide man die Birgin iets verderop zag zitten.

"Heb jij iets gehoord?" vroeg ze aan Sibel. "Over mijn man? Over Lutuchin?"

"Nee, niets." Ze schudde haar hoofd. "Ik heb het einde van de veldslag niet meegemaakt. Ik weet zelfs niet wie er dood is of wie momenteel ons leger aanvoert."

"Dat zal Ghol Bataar wel zijn", opperde Birgin. "Of Ghol Orokai. De eerste is sterk, de tweede sluw. Ik gok op Orokai. Hij zal terugkomen met tienduizenden om de Waeglanders weg te vagen en Temalog te bevrijden, daar ben ik zeker van."

"Ik ben van niets meer zeker." Sibel slaakte een zucht. "Niet na wat ik hier tijdens de slag om Fort Onago allemaal heb gezien. Reusachtige monsters met klauwen als zwaarden, die vuurspuwden en pikzwarte mannen op hun ruggen droegen. Ja, Birgin, monsters die mannen en paarden vernietigden als waren zij grassprietjes op de steppe! Die wezens vochten zij aan zij met de Waeglanders. We konden onze ogen niet geloven toen we dat zagen! Temalog en onze Karakitai krijgers hadden geen schijn van kans. Onze God heeft ons in de steek gelaten, Birgin. Zelfs al komt Orokai terug, hij zal te laat zijn om mijn man te redden. Kijk hem!"

De Temalog die ik kende is niet meer. En het grote Behemothische rijk waar hij van droomde zal er nooit komen.”

“Maar we hebben Koes veroverd! En Dodeland, én al het land van de Sals. We hebben maar één veldslag verloren, dat is alles.”

Sibel snoof. “We hebben veel meer verloren bij Fort Onago. We hebben onze leider verloren. Meer dan de helft van alle Karakitaimannen werd gedood, omdat ze in de voorhoede vochten die dag. Het zal vele jaren duren voor onze clans die klap te boven komen. Anderen zullen de macht overnemen, de clans uit het noordwesten zijn nu sterker dan de Karakitai en zij hadden altijd al andere belangen dan Temalog.”

Zodra de twee wagens die namiddag in beweging kwamen, werd hun allebei duidelijk dat Temalog niet met hen meeging. De kooi waar hij in zat bleef staan, centraal op het wapenplein waar iedereen de Karakitaileider kon zien en beschimpen. Birgin zag hoe Sibel hem met haar ogen volgde. Ze wist instinctief wat de andere vrouw op dat ogenblik dacht. Dat ze haar man na vandaag nooit meer zou terugzien.

“Ik hoop dat hij de reis naar Nez niet overleeft”, zei Sibel. “Daar zullen ze hem uiteindelijk naartoe brengen. En ik hoop dat hem de vernedering van een publieke terechtstelling wordt bespaard. Want dat gaan ze met hem doen, die vervloekte Waeglanders.”

“Denk je?”

Sibel knikte en Birgin zei niets meer. Wat kon ze zeggen? Ze keek nog één keer achterom, naar de vrijstaat Maroug, een enorme havenstad die zich in de heuvels voorbij het fort achter haar uitstrekte. Toen zij en Lutuchin hier kwamen was de havenstad een vrije staat geweest, geleid door een raad van roverhoofdmannen. De ene al wat corrupter dan de andere, maar nu krioelede het er van de Waeglandse soldaten en behoorde de stad voor het eerst in haar eeuwenlange geschiedenis tot het Waeglandse rijk van Kindars dochter. Kroonheer Xander had Maroug veroverd op de roverhoofdmannen en de Behemothen, hij heerste over de stad en de haven. De versterkingen die de Waeglanders zo nodig hadden gehad, waren enkele dagen geleden in Maroug aangekomen. Birgin had ze gezien. Allemaal goed bewapende soldaten van de zes volkeren. Vooral Ceronas en Soroten. Ze had iemand horen zeggen dat er nog een

leger Nandruli- en Mingokrijgers op komst was ook. Temalog had altijd gezegd dat het Waeglandse rijk uit elkaar zou vallen na de dood van koning Kindar, maar ook daar had hij ongelijk in gehad. Ze schaarden zich allemaal achter kroonheer Xander. Voor hen was hij de man die Temalog ten val had gebracht.

Een held.

Birgin had de kroonheer zelf twee keer gezien tijdens haar gevangenschap. Hij leek een bevelhebber die zijn mannen voorging in de strijd, zoals de Karakitaileiders dat altijd hadden gedaan. Hij genoot hun respect. Iedereen zei dat hij met de koningin van het Waegland zou gaan trouwen. Met zo iemand aan het hoofd van het leger, zou het moeilijk worden om hen te verslaan, vooral omdat elke slag die nog zou volgen, op het terrein van de Waeglanders zou worden uitgevochten. Geen onbelangrijk voordeel.

“Misschien heb je wel gelijk”, zei ze opeens tegen Sibel. “Deze plek is vervloekt. Ik geloof dat we dit moerasgebied nooit op de Waeglanders zullen veroveren. Ze controleren de rivier en bezetten de stad. Fort Onago is niet gevallen en dat terwijl Temalog altijd zei dat niemand hem kon tegenhouden. Ik ben blij dat ze ons uitwisselen voor Waeglanders. Mijn kind moet geboren worden onder Karakitai, niet als slaaf in een vreemd land.”

“Ja, daar heb je gelijk in”, zei Sibel. “Persoonlijk geloof ik dat je kind niet veel kans zou gemaakt hebben om hier te overleven. In Maroug of in het fort, bedoel ik.”

“Waarom zeg je dat?”

“Door al die nieuwkomers. Al die soldaten moeten gevoed worden en er was al te weinig te eten voor de Behemothische gevangenen. Als er niets verandert, zullen ze verhongeren. Of ben je al vergeten hoe weinig wij te eten kregen?”

Birgin schudde haar hoofd. Nee, dat was ze niet vergeten. Haar hart ging uit naar degenen die in Fort Onago waren achtergebleven. Naar al de vrouwen en kinderen die niet het geluk hadden om verwant te zijn aan een Ghol.

Birgin wist niet hoelang de rit had geduurd, maar het leek niet lang. De weg die ze volgden was eentonig en deprimerend geweest. Links stroomde de Waeg, zo breed dat je de overkant maar moeilijk kon zien met de mist die er boven het water hing. Aan hun rechterzijde was er een eindeloze strook woud van zwartgeblakerde boomstammen. Griezellig donker zag het eruit, verstoken van elke vorm van leven en dat was de schuld van haar volk. Temalog had het oerwoud veroverd met gecontroleerde bosbranden, een reusachtig werk, uitgevoerd door vele duizenden Salsische slaven.

Birgin voelde het kind bewegen in haar buik, helemaal het omgekeerde van al die doodsheid. Het was vol van leven vandaag en bewoog vaak, alsof het haar zenuwachtigheid en angst aanvoelde. Ze was bang dat de uitwisseling niet zou doorgaan. Dat de soldaten haar en de andere vrouwen alsnog naar Maroug zouden terugbrengen om daar te verhongeren, of in de haven als slaven naar een van de Waeglandse steden in het westen te worden gestuurd.

Ze wist niet of ze dat zou kunnen. Een slavin zijn van de Waeglanders. Misschien wel, als ze aardig zouden zijn voor haar kind. En met die gedachte nog in haar hoofd zag Birgin een bekend gezicht tussen de ruiters voor hen op de weg.

Zij en Sibel fluisterden zijn naam tegelijkertijd: "Orokai."

De vertrouweling en adviseur van Temalog was zelf gekomen om de uitwisseling van de gevangenen te overzien. Hij en zijn Karakitaikrijgers waren met een dertigtal mannen, ongeveer hetzelfde aantal als de zwaar bepantserde soldaten die Birgins wagen begeleidde. Ze hielden hun wapens in de aanslag. Vlakbij hen zag Birgin een lange rij Waeglandse gevangenen. Die mannen waren er slecht aan toe, maar ze zouden leven. Zij kunnen terug naar huis, dacht Birgin. Naar hun volk. Net zoals ik en het kind in mijn buik.

2

Een huifkar, getrokken door een grijze merrie, rolde met knarsende wielen over de verharde ondergrond. De winter mocht dan voorbij zijn, de grond was nog hard en deze weg liep dwars door Vreemdwoud naar het oosten. Honderden kilometers van dergelijke landwegen vormden een transportnet, helemaal tot in het oude Nez, de hoofdstad van het Waeglandse rijk.

Op de bok van de huifkar zaten twee mannen, een vader en zijn zoon. De jongere man hield een kruisboog op zijn schoot. De pees was opgespannen en in de schietslee zat een korte pijl met een vlijmscherpe ijzeren punt.

Zo rond het middaguur bereikten ze de plek die de Walhuizenaren de Vossengang noemden. Dit was een holle weg, lager gelegen dan het woud dat er aan weerszijden naast oprees, en dus de ideale plek voor struikrovers om toe te slaan. De twee mannen wisten dit en de vader van de jongen voelde een rilling langs zijn rug lopen. Er was daar iemand! Hij trok zijn lange, tweesnijdende dolk uit de schede en wisselde een blik van verstandhouding uit met zijn zoon. De jongen had ook aangevoeld dat iemand hen bespiedde en hij verstevigde zijn greep op de kruisboog.

Ze waren eraan voor de moeite, want Jente, die hen vanuit de bomen besprong, viel hen zo snel en efficiënt aan, dat ze beide mannen in geen tijd buiten gevecht stelde. Jentes lange en sterke lichaam was volledig in soepel bruin leer gehuld. Ze had de jongen met de kruisboog een klap tegen zijn hoofd gegeven en zich daarna meteen op de man met de dolk gestort. Die laatste wist niet wat hem overkwam toen ze zijn kalende hoofd in een beengreep nam en hem bliksemsnel ontwapende. Door de snelheid en de souplesse van haar bewegingen, waren beide mannen van de bok geworpen en ruggelings op de grond beland.

De jongen bleek bewusteloos, maar de vader was bij kennis gebleven en lag nu op de grond vastgepind, puffend en kreunend in Jentes strakke beenklem. Jente had haar benen als een bankschroef rond zijn boven-

lichaam geklemd. Hij kon zijn armen niet bewegen, hijgde van inspanning en wierp een angstige blik op haar grimmige gezicht. Hij ademde zwaar, hoestte even en vroeg met schorre stem: "W...wat wil je van ons?"

"Je lading. Wat heb je achterin?"

"Onze spullen. Eten, water, kleren en slaapgerief, maar ook landkaarten."

Jente verslaptte haar beengreep en even later liet ze hem los. Ze richtte zich op en klopte stof en aarde van het zitvlak van haar leren broek. *Landkaarten?* Dat was niet wat ze in Lenkmar gehoord had over dit transport. Er klopte hier iets niet. Ze keek naar de man op de grond, die tot bij de bewusteloze jongen gekropen was en naar zijn hartslag en ademhaling luisterde.

"Alles goed met hem?"

"Ja", antwoordde de man nors. "Niet dankzij jou."

Jente glimlachte zuur en haalde haar schouders op.

"Wie zijn jullie?"

"Ik ben Eirant. Deze jongen is mijn zoon."

Dit gezegd hebbende flitste zijn blik heel even in de richting van de kruisboog. De pijl stak nog in de schietslee en het wapen zou meteen kunnen gebruikt worden. Jente schudde haar hoofd.

"Dat zou ik niet proberen, Eirant", zei ze lijsig. Haar hand rustte op het gevest van haar zwaard, dat voorlopig nog veilig in de lederen schede stak. "Het lukt je nooit. Bekommer je liever om je zoon."

Ze stapte naar voren, raapte de kruisboog van de grond op en wierp het wapen tussen de bomen. Ze voelde de blik van Eirant in haar rug prikken en herinnerde zich dat de man ook nog een lange dolk had gedragen. Ze vond hem en mikte ook dat wapen in het struikgewas. Daarna aaide ze het trekpaard over zijn brede rug en liep naar de achterzijde van de wagen.

Eirant heeft niet gelogen, concludeerde ze terwijl ze zijn spullen doorzocht. Op het moment dat ze opnieuw uit de wagen naar buiten klom, hoorde ze hoefgetrappel. Ruiters! Minstens vier, misschien meer. Het was te laat om Eirant om uitleg te vragen, want ze zag ze al op de weg verschijnen.

Het waren er vijf. Zwaarbewapende mannen in witte strijdtunieten en maliënkolders. Jente wist dat ze geen kans maakte tegen zo een overmacht. Als ik vlucht, krijgen ze me nooit te pakken, dacht ze, dus maakte ze aanstalten om er vandoor te gaan en in de beschutting van het woud te verdwijnen. Maar dat was buiten Eirant gerekend.

Er klonk een korte, droge knal, gevolgd door een stekende pijn veroorzaakt door iets langs, duns en sterks dat zich rond haar hals krulde. De zweep; Eirant gebruikte zijn zweep! Dat zou hij alleen durven als hij wist wie die gewapende mannen waren. En opeens begreep ze alles.

Het gebrek aan een lading, *de landkaarten...* Ze had zich vergist en per ongeluk de wagen van de gids overvallen, de man die geen kostbaarheden vervoerde, maar die deze wegen als zijn broekzak kende en die een andere wagen vol kostbaarheden naar Nez moest leiden. Eirant had de hele tijd geweten dat de vijf ruiters hem zouden komen helpen!

“Nu mag jij ons eens vertellen wie *jij* bent, vrouw”, hoorde ze hem spottend zeggen. Hij had de zweep rond zijn pols gedraaid en hield deze goed strak, zodat ze zich niet zou kunnen losrukken. “Sire Hreyen zal alles over jou willen weten voor hij je in zijn gevangenis laat werpen.”

Jente spartelde niet langer tegen, maar keek naar de vijf ruiters die haar omsingelden. Het waren overwegend blonde mannen met gladgeschoren gezichten, in onberispelijk witte strijdtunieten, allemaal met hetzelfde wapen in gouddraad erop geborduurd. Mannen die woordeloos als één geheel functioneerden. Vier van hen droegen lansen, maar de leider van het stel hield een gigantisch slagzwaard in zijn handen. Wegvluchten is geen optie, dacht Jente bitter. Ik zal moeten vechten.

In één vloeiende beweging trok ze haar prijsvechterzwaard uit de schede en ze draaide bliksemsnel om haar as. Het zwaard flitste door de lucht en sneed de zweep, die rond haar hals gekruld zat, middendoor. Haar hals was vrij.

De ruiters die rond haar stonden, verbaasden zich over de snelheid waarmee ze zich bewoog, maar geen van de mannen deinsde achteruit. Ze leken er gerust op dat ze haar wel aankonden met hun vijven. Jente zag hoe ze zich schrap zetten in hun zadels terwijl ze hun lansen voor zich uit hielden. De punten waren alle vier op haar borststreek gericht.

De leider van het stel, die met het slagzwaard, sprak haar aan: "Je bent snel voor een ordinaire struikrover." Er klonk iets van bewondering door in zijn stem. "Maar je maakt geen kans tegen ons. Gooi je zwaard neer, vrouw, en geef je over."

Jentes oogleden vernauwden zich.

"Wie zegt dat ik geen kans maak?"

De man die had gesproken, taxeerde haar van top tot teen. Zijn donkere ogen keken naar haar gezicht en dan lager, naar de plek waar haar borsten zich aftekenden onder haar bruinleren keurslijfje. Hij knikte goedkeurend bij het zien van haar slanke, atletische figuur. Er verscheen een flauw grijnsje rond zijn mondhoeken toen hij zich in het Waeglands aan haar voorstelde: "Ik ben sire Hreyen, de heer van Walhuize. Met wie heb ik de eer?"

Voor Jente hem kon antwoordden, zei hij iets tegen zijn mannen. Die lachten om wat Hreyen zei. De vier mannen praatten door elkaar en antwoordden hun heer. Ze spraken nu echter het melodieuze dialect van het Mingo volk. Een taal die Jente meteen herkende, aangezien zij en Celic lange tijd met de Mingo's hadden samengeleefd in Maroug.

"Fijn dat u heren mij *een lekker ding* vinden", antwoordde ze laconiek in hun eigen dialect. "Ik wist niet dat jullie Mingokrijgers zulke geile bokken waren. Of wacht eens, eigenlijk wist ik dat wél. Mijn naam is niet van belang, heren, maar als u hem toch wilt weten, ik ben Jente."

Opnieuw reageerden de vijf mannen met verbazing op het haar gedrag en ze begreep wel waarom. Ze was omsingeld. Elke andere struikrover zou het nu in zijn broek doen of op zijn knieën vallen en om zijn leven smeken, maar haar leek het niet te deren dat er vijf stalen klingen op haar gericht waren. De werkelijkheid was anders, Jente wist goed genoeg hoe slecht het er voor haar uitzag. Haar houding was trots, maar haar getaande gezicht drukte opperste concentratie uit. Concentratie en nog iets anders. *Doodsverachting*. Het was de gezichtsuitdrukking van een ervaren krijger die klaar is voor de strijd en die zich voorbereidt op een alles of niets gevecht.

“Voorzichtig mannen”, zei Hreyen achterdochtig. “Ik weet niet wie dat eigenzinnige mens is, of waar ze vandaan komt, maar onderschat haar niet. Denk aan onze oefeningen en verzorg jullie dekking.”

Een van de mannen reageerde vol ongeloof op de woorden van sire Hreyen.

“Meen je dat ernstig, broertje? Dit is maar een vrouw. Die kunnen we wel aan, hoor!”

Door zijn reactie werd de aandacht van de mannen heel even afgeleid van hun gevangene, en dát was het moment waarop Jente in actie kwam. Ze wist instinctief dat ze maar één kans zou krijgen en dat de man met het slagzwaard naar alle waarschijnlijkheid de gevaarlijkste van het stel was. Daarom richtte ze haar bliksemanval op de twee mannen aan haar linkerkant, in de hoop hen uit te schakelen en een opening te creëren die haar toeliet aan hen te ontsnappen.

Met een soepele sprong glipte ze onder de lans van de meest linkse man door, en ze hakte in op zijn knie. Er klonk een doffe klap. De man werd compleet verrast door haar aanval. Hij slaakte een geschrokken kreet en greep naar zijn knie, die bloedde als een rund, waardoor zijn lans op de grond viel. Hij gleed van zijn paard terwijl Jente hem nog een duw meegaf. Zo snel als ze kon, sprong ze op de rug van het nu onbemande paard.

Langs twee kanten stonden mannen met lansen en dat was waarom ze langs een van de flanken probeerde te ontkomen. Een man met een zwaard zou sneller naar haar hebben uitgehaald. Een lans was onhandig en ongeschikt voor man tegen man gevechten. Zij had haar paard al de sporen gegeven voor die kerels de kans kregen om te reageren en Hreyen stond te ver van haar verwijderd om tijdens haar actie naar haar uit te halen met zijn slagzwaard.

Het paard waar ze op zat, sprong vooruit de weg op, met zijn neus in de richting van Nez. Bijna was Jente ermee weggeraakt, maar voor de derde keer die dag was het de gids Eirant die haar in de luren legde. Hij had de kruisboog van zijn zoon uit het struikgewas gehaald, richtte op Jente en zodra ze voorbijsnelde, schoot hij een pijl op haar af. Van zo dichtbij was het bijna onmogelijk om te missen, zelfs op een bewegend doelwit. Toch

miste hij haar, maar zijn pijl boorde zich onderaan in de hals van het voorbijrazende paard waar Jente op zat.

Het arme dier verkrampde onder haar en stuikte volledig in elkaar. Samen met het paard ging ze tegen de vlakke. Hijgend duwde Jente zich af in een poging te vermijden om onder het grote lichaam van het vallende dier terecht te komen. Het lukte haar om zich naar opzij te werpen, maar ze belandde toch met een geweldige dreun op de grond. Door de klap bezeerde ze haar pols en elleboog, en gedurende enkele tellen bleef ze versuft liggen.

“Grijp die vrouw, mannen! Neem haar wapen af!” schreeuwde Hreyen. “Snel, voor ze zich herstelt en er nog meer bloed vloeit.”

De andere drie krijgslieden stegen af, schopten Jentes zwaard weg en kwamen dreigend rond haar staan. De vierde mankte achterop, nog steeds bloedend uit de diepe snee in zijn been. Jente kon nu geen kant meer op. Eén man maakte aanstalten om haar een trap tegen het hoofd te verkopen, maar ze was ondertussen voldoende hersteld om de schop te ontwijken en de man bij zijn naar voren gestrekte been te grijpen.

Haar vroegere meester, een doortrapte magica, had haar tien jaar lang getraind om te doden, met zwaard, speer en bijl, maar ook met haar blote handen. De enige reden dat ze de man die naar haar hoofd schopte niet doodde, was omdat ze wist dat er geen ontsnappen meer aan was. Hreyen en zijn soldaten hadden haar te pakken en Jente wilde niet sterven of voor moord terechtstaan, dus nam ze er genoegen mee om de arm van die laffe kerel te breken.

Ze wierp haar hele lichaam in de strijd en gebruikte haar gewicht om hem tegen de grond te trekken, over hem heen te rollen en zijn rechterarm te breken. Het was een perfect uitgevoerde aanval vanaf de grond en zo snel en doeltreffend dat alle omstaanders onmiddellijk zouden begrijpen dat iemand haar in de geheime vechtkunsten had onderwezen.

“Achterruit! Iedereen achterruit!” riep Hreyen met overslaande stem. “Laat die feeks aan mij over, mannen. En haal mijn broer Derth daar weg, verdomme! Ze is levensgevaarlijk en opgeleid om te doden. Derth mag van geluk spreken dat ze zijn nek niet heeft gebroken, iets wat ze zeker had gekund. Ze is er snel en begiftigd genoeg voor.”

De boosheid in Hreyens stem maakte dat zijn mannen opnieuw als één geheel opereerden. Heel even was dat anders geweest en had er chaos geheerst terwijl ze met hun drieën aarzelend rond haar hadden gedruimd, haar trappen ontwijkend, met Derth die tussen hen in lag, zijn linkerhand rond zijn gebroken arm en schreeuwend als een zwijn dat gekeeld werd.

De twee soldaten die niet gewond waren, sleurden Derth bij zijn benen achteruit terwijl een derde soldaat mankend volgde. Jente maakte van de gelegenheid gebruik om overeind te krabbelen. Haar rechterpols was pijnlijk en klopte. Ze richtte haar aandacht op de leider van het stel. Zonder zijn blik van haar ogen af te wenden, stak hij zijn slagzwaard met de punt naar beneden in de grond. Hij droeg geen andere wapens aan zijn riem. Jente keek hem vol verbazing aan.

“Ik wil je levend”, zei hij kortaf.

Dat zegt hij ongetwijfeld als reactie op haar verraste blik. Jente zei niets. Ze liet zich niet provoceren door zijn zelfzekere en krijgshaftige houding, maar haalde diep adem door haar neus en ze bereidde zich voor op een gevecht van man tegen man. Of liever, van vrouw tegen man.

Jente had zo een gevecht nog nooit verloren, maar haar kloppende pols speelde haar parten. Hij voelde niet gebroken, eerder ernstig gekneusd. Ze kon haar rechterelleboog nog gebruiken, maar de hand zelf was compleet onbruikbaar. Dat was niet de enige reden waarom ze zich zenuwachtig voelde bij de aanblik van sire Hreyen. Er was iets aan die grote blonde man wat haar in verwarring bracht... De stand van zijn benen, de blik in zijn ogen en manier waarop hij zich bewoog. Al die dingen herinnerden haar aan de enige andere man die zich ooit haar meester had mogen noemen. De man die tien jaar lang had voorgewend haar toegewijde minnaar en leraar te zijn. Aan zijn roofdierachtige manier van bewegen herinnerde sire Hreyens bewegingen haar. Hij besloop haar zoals Ezzine dat altijd had gedaan. Ezzine ... de rat, de verraderlijke, leugenachtige demon.

Hreyen bewoog zich verbazingwekkend snel voor zo een grote, zware man. Jente wist zijn uitschietende been maar net te ontwijken. Zijn uitval naar haar knieën verried zijn bedoeling, hij wilde het gevecht naar de grond verplaatsen, waar hij met zijn grotere kracht en lichaamsgewicht

in het voordeel zou zijn. Ze had gehoopt dat hij uit balans zou zijn na een aanval, maar dat gebeurde niet één keer, ook niet na zijn volgende twee gevaarlijke uithalen, allebei pogingen om haar tegen de grond te werken.

Telkens bewaarde Hreyen het evenwicht, zowel tijdens als na de perfect uitgevoerde aanvallen en Jente realiseerde dat ze tegenover een geduchte tegenstander stond. De man bracht haar van haar stuk omdat hij precies zo vocht als Ezzine. Of zichzelf! Zoiets had ze nog nooit meegeemaakt.

“Sla haar neer, Hreyen! Breek haar nek”, riep Derth, boven de anderen uit.

Niet alleen zijn broer, maar ook de andere drie krijgslieden moedigden Hreyen aan, of ze schreeuwden haar verwensingen toe. Ook de gids en zijn wat bleekjes uitzierende zoon uitten de steun aan hun heer met luide kreten.

Jente probeerde haar oren te sluiten voor de roepende mannen om haar heen, net zoals ze dat vroeger in de kuil des doods had gedaan, tijdens arenagevchten op leven en dood. Maar om de een of andere reden wilde het vandaag niet lukken. Ze vocht terug, haalde uit met haar ellebogen, knieën en voeten, met alles wat ze had. Sommige van haar trappen of stoten raakten het grote lichaam van sire Hreyen, maar de meeste aanvallen weerde hij moeiteloos af. Ze moest haar meerdere erkennen in haar tegenstander.

Diep vanbinnen voelde Jente een schreeuw opwellen, een kreet waarin al haar woede, verdriet en pijn zat samengebald. Haar hartslag versnelde en ze voelde het zweet langs haar oksels omlaag lopen onder haar lijfje. Het is allemaal voor niets geweest, dacht ze terwijl ze moeizaam een naar voren gestoten vuist afblokte. De overvallen die ze had gepleegd, met Panchar en zijn Ceronaskrijgers die nu allang naar hun thuisland waren teruggekeerd. En daarna helemaal alleen. Het waren blinde wraakacties geweest, gericht tegen een Waeglandse vijand die zowel onzichtbaar als onkwetsbaar was. En nu had ze haar absolute dieptepunt bereikt door per ongeluk een wagen van het vreedzame Mingo-volk te overvallen. Vrienden nog wel.

Terwijl ze dat dacht, raakte een trap van Hreyens gestrekte been haar recht op haar gewonde pols. Ze slaakte een kreet van pijn en heel even

werd het zwart voor haar ogen. Gedurende één tel verslapte haar concentratie. Dat was alles wat haar tegenstander nodig had om er zijn voordeel mee te doen. In een oogwenk lag ze op de grond, met Hreyens zware lichaam boven op haar.

Haar pols zat klem en de man hield haar in een wurggreep. Kreunend trok ze aan zijn armen. Tevergeefs. Het voelde als een bankschroef, zo strak.

Opeens ervoer ze angst. De greep rond haar nek werd nog strakker. Ze kreeg geen lucht meer en hapte paniekerig naar adem. Hij wurgde haar! Ze wilde niet dood, nee, ze wilde leven! In een laatste reflex loste ze haar eigen greep op Hreyens armen. Ze liet haar armen en benen verslappen terwijl hij haar wurgde, hopen dat hij zou begrijpen, dat ze zich aan hem wilde overgeven. Hopend dat hij zou ophouden met haar te wurgen. Dat hij zou begrijpen dat ze wilde *leven*.

Hreyen voelde het, maar hij hield het voor een list. Hij loste zijn greep niet en kneep de luchtpijp van de vrouw dicht tot ze het bewustzijn verloor. Pas toen haar lichaam helemaal slap aanvoelde, liet hij haar los, heel voorzichtig dan nog, alsof hij verwachtte dat ze opnieuw overeind zou springen om hem een paar rake klappen te verkopen. Zonder zijn blik van haar slappe gestalte af te wenden, begon Hreyen langzaam overeind te krabbelen.

De stem van zijn broer doorbrak de stilte toen Derth naar de bewusteloze vrouw gebaarde en vroeg: "Is ze dood?"

Hreyen schudde zijn hoofd.

"Alleen maar bewusteloos." Hij richtte zijn aandacht op de gids en zei: "Eirant?"

"Ja, heer?"

"Heb je boeien in die wagen van je?"

Eirant knikte.

"Ik heb alles bij wat nodig is, heer. Ketenen met boeien, en een hamer om de pinnen er doorheen te slaan. Ik had alleen gehoopt die dingen niet nodig te hebben."

“Jij en ik samen hoopten dat, Eirant”, reageerde Hreyen gelaten. Hij zuchtte en schudde zijn hoofd. “En moest je Neels paard echt doodschieten? Ik betaalde vierduizend Dar voor dat dier, vervloekt nog aan toe!”

“Vergeef me, heer.” De uitdrukking op het gezicht van Eirant was één en al schuldgevoel. “Ik mikte op die vrouw...”

“Je meent het”, zei Hreyen sarcastisch terwijl hij een blik om zich heen wierp en zowel zijn mannen als de omgeving gadesloeg. De andere wagens kwamen de weg opgereden, één met de lading die ze moesten beschermen en de andere met de voorraden en reisbenodigdheden van de vijf krijgslieden.

Er moesten knopen doorgehakt worden. Met zijn krachtige stem begon hij bevelen te geven: “Derth en Neel, jullie keren terug naar Walhuize, naar de arts. Die arm van jou moet gezet worden, broertje. Neels wond zal ook hechtingen nodig hebben. Eirant zal de gevangene in de boeien slaan, zodat jullie de vrouw kunnen meenemen. Ik zal haar verhoren en berechten zodra ik uit Nez ben teruggekeerd.”

Beide mannen knikten hem toe, maar Hreyen had zich al omgedraaid en sprak tegen de andere twee: “Wij reizen door naar Nez en leveren de lading af bij Adiles, zoals afgesproken. Als alles goed gaat, zijn we op tijd terug voor het zaaifeest.”

Achter Hreyens rug klonk het geluid van hameren, van ijzer op ijzer. Eirant was al bezig met aanbrengen van de boeien bij de bewusteloze vrouw. Hij had haar laarzen uitgetrokken en sloeg de pinnen door de boeien rond haar enkels. Zijn zoon stond erbij en keek ernaar, net zoals de rest van het gezelschap.

“Komaan, jongens! Aan het werk”, riep Hreyen terwijl hij in zijn handen klapte. “Wie helpt me om dat dode paard opzij te sleuren? Het verspert de weg.”

De zoon van de gids en de twee niet gewonde soldaten hielpen hun heer met het kadaver van Neels strijdros, een prachtige, donkerbruine hengst. Een jong dier nog. Wat een zonde, dacht Hreyen hoofdschuddend terwijl hij sleurde aan een van de slappe benen van het paard. Een van de mannen keek hem met vragend gefronste wenkbrauwen aan.

“Wat doen we met het kadaver, heer?”

“We nemen zoveel vlees als we kunnen bewaren”, antwoordde hij nors. “De volgende twee dagen eten we paard. De rest laten we achter voor de aaseters. Begraven duurt te lang en verbranden trekt te zeer de aandacht.”

Iets verderop had Eirant de vrouw op haar buik gerold. Hij had al één pols gedaan en was bezig met de boei aan haar andere, gekneusde pols. Zodra Eirants hamer de pin met een flinke klap door de ijzeren boei dreef, kwam ze schreeuwend van pijn bij bewustzijn.

Ze lag op haar buik en met een van haar armen buiten strijd, kon Jente zich niet zo snel oprichten als ze had gewild. Ze merkte dat ze zich zelfs helemaal niet kon oprichten. Er zit iemand boven op haar. De gids; diens knie drukte in haar onderrug. Haar laarzen waren uit, er knelden ijzeren boeien rond haar enkels en ze hoorde het typische gerinkel van ketenen.

Eirant drukte nog wat harder met zijn knie en ze kermde hees. Ze voelde hoe hij ook haar polsen aan elkaar vastketende, achter haar rug.

“Stil blijven liggen, jij”, snauwde hij haar toe. “Kronkel niet zo!”

Jente gehoorzaamde. Ze staakte alle verzet en probeerde zich ook niet langer op te richten, maar bleef zachtjes kreunend liggen.

Toen hij klaar was, verdween zijn gewicht van haar ruggengraat. Ze haalde opgelucht adem, rolde zich voorzichtig op haar zij en maakte oog-contact met Eirant, wetende dat het een pak moeilijker is om iemand pijn te doen als die persoon je recht in de ogen kijkt.

De gids was niet alleen. Nee, ze stonden met zijn drieën rond haar, Eirant en de twee gewonde soldaten. De man met de gebroken arm en Eirant bekeken haar met haat in hun ogen, maar de andere taxeerde haar lichaam. Hij gluurde naar de welvingen van haar borsten, buik en heupen en staarde schaamteloos naar haar lange benen in de strakke leren broek. Onder zijn blik voelde Jente zich alsof ze uitgekleeft werd en ze wendde zich tot Eirant.

“Gaan jullie me doden?”

Eirant haalde zijn schouders op.

“Dat is niet aan mij om te beslissen. Sire Hreyen is de heer van Walhuize, hij oordeelt over de dieven en schooiers op zijn land. Ik moest jou in de boeien slaan, meer weet ik niet.”

Jente wachtte, maar dat was het, Eirant was uitgepraat. Derth kon het echter niet laten om haar nog wat te sarren.

“Mijn broer brengt onze lading naar Nez, maar als hij terugkomt, hoop ik dat hij je handen laat afhakken, dievende feeks. Wat ben jij eigenlijk voor iets? Bah, een vrouw die vecht als een man, en die onschuldige mensen berooft. Door jouw schuld zijn twee mannen gewond en werd een goed paard doodgeschoten. Eigenlijk verdien je de doodstraf. Wat jij, Neel?”

“Mijn paard”, voegde die er nog aan toe. Neel zag bleek en er klonk verdriet door in zijn stem. “Mijn knie brandt als de hel, maar dat vind ik minder erg dan het verlies van mijn arme paard.”

Derth en Neel bleven bij haar achter. Hun wapenbroeders, de gids en zijn zoon reden, samen met de drie wagens, naar het oosten, in de richting van Nez. Derth kon zijn paard delen met de gewonde Neel, maar zij zou moeten lopen.

Jente wierp een blik op haar blote voeten, en op de ijzeren boeien rond haar enkels. Ik moet mijn laarzen aantrekken, dacht ze, maar hoe? Misschien kan ik de randen omplooien? Ze probeerde haar tenen van één voet in een laars te steken, maar het leer gaf onvoldoende mee. Bovendien kon ze niet goed zien wat ze deed. Haar pols klopte nog altijd pijnlijk. Jente onderdrukte een vloek en haar frustratie viel ook Derth en Neel op.

Die laatste trok zijn dolk uit de schede en kwam naar haar toe gelopen. Ze hoorde Derth zijn keel schrapen en vragen: “Wat ben je van plan, Neel?”

“De laarzen van die vrouw wat inkorten”, antwoordde hij. “Ze kan toch niet blootsvoets met ons mee lopen?”

“Waarom niet?”

“Kom nou, Derth... Het is een wandeling van vijf uur. Heb je dan niet gezien hoe de weg erbij lag? Als je die vrouw zonder schoeisel naar Walhuize laat lopen, heeft ze geen huid meer op haar voeten voor we thuis zijn.”

Derth snoof en maakte een grimas.

“Daar ligt het lijk van je paard, Neel”, zei hij wijzend naar het kadaver iets verderop. “Je ziet zo wit als een laken van het bloedverlies, kunt

amper lopen, en ik kan mijn arm niet bewegen zonder het uit te schreeuwen van de pijn. Allemaal door die dolgedraaide feeks. En jij maakt je zorgen over haar arme voetjes?”

De uitdrukking op Neels gezicht veranderde terwijl hij over die woorden nadacht. Jente keek naar hem en zag hoe hij zijn dolk in de schede liet terugglijden. Inwendig vloekte ze, maar ze liet haar teleurstelling niet blijken. Wel wierp ze Derth een vernietigende blik toe. Verdomde rotzak! Die andere leek best aardig, maar voor die met de gebroken arm zou ze moeten oppassen.

Al na twee uur lopen verging ze van de pijn aan haar voeten. Ze liep steeds langzamer en kon het tempo van het stapvoets lopende paard niet meer volgen. Derth had een koord rond haar middel gebonden. In het begin had hij haar voor hen uit laten lopen, maar nu hinkte Jente een eind achterop. Het dikke koord dat haar lichaam met het paard en de twee mannen verbond, stond strak gespannen. Er zat geen millimeter speling meer op het touw.

Ze slaakte een zucht en vertrok haar mond in een pijnlijke grimas. Losse vellen huid schuurden over de grond. Ze bloedde uit de open wonden op haar voetzolen en er zaten splinters in haar voeten die bij elke stap vreselijke pijnscheuten veroorzaakten. Jente probeerde de pijn te verbijten, maar het was bijna onmogelijk. Nog nooit had ze zoveel pijn gevoeld, zelfs niet toen ze werd neergestoken tijdens haar laatste tweekamp, zo lang geleden in de kuil des doods. Dit houd ik geen uren meer vol, dacht ze terwijl ze in stilte hilde. Haar wangen werden nat, haar borst voelde aan alsof er een ijzeren band rond gekneld zat in plaats van een koord en haar ogen begonnen vreemd te doen. Ze zag lichtflitsen en zo nu en dan werd het haar zwart voor de ogen. Ze hapte naar adem bij een nieuwe flits. Pijn! Wit licht. Nog meer pijn... Ze strompelde verder, altijd vooruit en zonder nadenken, maar voortdurend in pijn. Het was alsof de hele wereld alleen nog maar uit helse pijnen bestond.

“Lieve hemel, moet je haar zien”, zei Neel opeens. Hij keek achterom van op de rug van het paard en zag Jente als een levende dode over de weg strompelen. Ze mankte nog erger dan hij met zijn zwaargewonde knie daarnet. “Derth? We moeten halthouden, Derth.”